

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. T. M.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-189477-6/SO-2023,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-189477-6/SO-2023, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 870 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Eichlera, advokáta se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2023, č. j. MV-189477-6/SO-2023 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-38594-16/ZM-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty s tím, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně konstatoval porušení § 68 odst. 3, § 3, § 4 odst. 1 a § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a také § 56 odst. 1 písm. j) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Následně namítl, že napadené rozhodnutí je založeno na jeho diskriminaci na základě národnosti. V současné době podle něj dochází k zamítání téměř všech žádostí občanů Vietnamu, kteří přicestovali za účelem studia a chtějí si změnit své povolení na zaměstnaneckou kartu. Uvedl, že není možné, aby byla žádost, kterou podal z území České republiky zamítána s odkazem na kvóty nastavené pro zastupitelský úřad v Hanoji.
3. Za nerozhodné žalobce označil, že si podal žádost o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou či nízkokvalifikovanou práci, neboť když občané Vietnamu podávají žádosti o zaměstnaneckou kartu z jiných zastupitelských úřadů než z Hanoje, tak jsou všechny běžně přijímány a neřeší se kvalifikovanost zaměstnání. Dále žalobce podotkl, že normálně studoval a jeho docházka splňovala nastavené limity. Jediným důvodem ukončení jeho studia byla nedostatečná znalost českého jazyka a také nedostatek financí. To však neznamená, že neplnil účel pobytu. Jeho žádost tak nelze zamítnout na základě toho, že by jeho pobyt nebyl v zájmu České republiky. Ke změnám účelu pobytu podle něj dochází zcela běžně a pouze v případě občanů Vietnamu jsou tyto žádosti zamítány.
4. Posléze žalobce poznamenal, že žalovanou odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 6 A 9/2021-58, není přílehlavý. V této souvislosti odkázal na jiná rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2020, č. j. MV-175422-3/SO-2020, a ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-183015-3/SO-2020. Stejně tak označil za nepřilehlavý i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, který se týkal situace, kdy si stěžovatel podal žádost o změnu účelu až po 15 měsících od doby, kdy přestal studovat. On sám přitom podal žádost o změnu účelu ihned, dokud účel plnil a studoval.
5. Taktéž žalobce označil za nesprávnou argumentaci žalované ustanovením § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Je podle něj jedno, co by bylo, kdyby dostudoval a měl volný přístup na trh práce. Právě kvůli hrozbě, že by takový přístup ztratil, podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Správní orgány nemají jeho postup jakkoliv zpochybňovat. Zmínil, že správní orgány ani neobstaraly jeho výslech, aby zjistily skutkový stav věci. Svá rozhodnutí založily toliko na domněnkách a úsudcích.

6. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Ani správní orgán prvního stupně se přitom nepřiměřeností nezabýval dostatečně. Správní orgány nijak nereflektovaly, že se jedná o neurčitý právní pojem. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Poznamenal, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, žije zde téměř dva roky, nespáchal žádnou trestnou činnost a snažil se plnit účel pobytu. Podotkl, že je nepochopitelná snaha zamítnout jeho žádost jen na základě státní příslušnosti. Závěrem podané žaloby tedy žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání. Navrhl proto soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a požadoval též přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2024 nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že většina námitek uplatněných v žalobě již byla vznesena v průběhu odvolacího řízení. Následně uvedla, že žalobce není za výkon svých práv sankcionován. Podotkla, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a nic mu nebrání tento účel plnit i nadále. V případě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Je však předpokládáno zvýšení kvalifikace umožňující žalobci uplatnit se ve vystudovaném oboru. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území. Pobyt žalobce se stal nežádoucím až po projevení úmyslu neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci.
8. Dále žalovaná konstatovala, že stanovení maximálního počtu žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování bylo v souladu se zákonem. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou podle ní běžně povolovány. Žalobce však náhlou změnu ničím neodůvodnil. Taktéž poznamenala, že v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
9. Posléze žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, s tím, že v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nejde o rozhodování o právním nároku cizince a že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva k přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné. Podotkla, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní a získal volný přístup na pracovní trh, který je ve srovnání se zaměstnaneckou kartou daleko příznivější. Rovněž zmínila, že v případě žalobce nedojde k narušení nepřetržitosti pobytu, pokud bude v budoucnu žádat o trvalý pobyt.
10. V daném případě podle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí také bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Nedošlo ani k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a porušení základních zásad správního řízení. Závěrem proto navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

11. V podání ze dne 18. 10. 2024 žalovaná své vyjádření doplnila. Uvedla, že jí jsou známy rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56. Se závěry v nich uvedenými však zásadně nesouhlasí. Ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Azs 93/2024 proto navrhl, aby byla věc postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu (stejný návrh uplatnila i v dalších věcech vedených u Nejvyššího správního soudu). Podle žalované by soud měl vyčkat na ukončení uvedeného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení dotýkajících se dané problematiky. Upozornila také na postup Krajského soudu v Brně, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
13. Žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně dne 30. 5. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici doplňovač zboží na plný úvazek s místem výkonu práce v X (okres X) a minimálním požadovaným stupněm vzdělání základní + praktická škola. V rámci této žádosti uvedl předchozí pobyt na území České republiky od 19. 9. 2022 do 22. 8. 2023 z důvodu studia. Realizace tohoto pobytu vyplývá i z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR. K žádosti žalobce doložil pracovní smlouvu a též doklad o zajištění ubytování.
14. Po potvrzení žádosti o vydání zaměstnanecké karty správní orgán prvního stupně založil do správního spisu mimo jiné i výpis z webových stránek Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 6. 2023 týkající se Programu klíčový a vědecký personál. Posléze vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce pak dne 10. 7. 2023 nahlédl do spisového materiálu a do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 15 dnů.
15. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl s tím, že zaměstnanecká karta se podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost o vydání zaměstnanecké karty tedy žalobce podal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Vláda však dala jasné najevo zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že pokud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, není v zájmu České republiky vydat žalobci pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamské socialistické republiky nemohl požádat u zastupitelského úřadu v Hanoji.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán prvního stupně se ani nepokusil jej vyslechnout ohledně důvodu změny účelu pobytu. Poukázal také na diskriminaci studentů z Vietnamu. Poznamenal, že žádost podal po více než tři čtvrtě roce absolvování daného kurzu, avšak jeho jazykové schopnosti a finanční možnosti již neumožňovaly pokračovat ve studiu. Rozhodl se tedy

pracovat a našel si zaměstnavatele. Správní orgán prvního stupně se však nijak nezabýval okolnostmi změny účelu. Za nepřiléhavý označil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, s tím, že žádost podal ihned, dokud plnil účel pobytu a studoval. Rovněž se správní orgán prvního stupně podle žalobce nezaměřil na otázku přiměřenosti dopadů do jeho života. Odkázal také na zprávu veřejného ochránce práv ze dne 6. 11. 2017, č. j. KVOP-28209/2017, antidiskriminační zákon, směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU a Listinu základních práv a svobod.

17. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že ačkoliv se žalobce účastnil přípravného kurzu, v dalším studiu v akreditovaném studijním programu na veřejné vysoké škole již nepokračoval a svůj původně deklarovaný účel pobytu nenaplnil. Namísto toho požádal o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici. Poukázala na omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji s tím, že další pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Poznamenala, že pokud nemá Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované práce, tím spíše tento zájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty požádáno cizincem, který byl na území České republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 220/2019 Sb.**“). Dále doplnila, že žalobcem předestřená újma v rodinném a osobním životě nebyla blíže konkretizovaná a dostatečně doložena. Dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce shledala přiměřenými. Ohledně namítané diskriminace poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu, dle kterých odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou a Evropskou unií.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za účelem projednání věci nařídil jednání a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
19. Podle ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí *povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona*

- o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.*
20. Podle ustanovení § 42g odst. 5 věty první a druhé se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
 21. Podle ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
 22. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
 23. Podle ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
 24. V první řadě se soud zabýval námitkou žalobce, že není možné zamítnout jeho žádost s odkazem na kvóty stanovené pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji, když si žádost podal zde. Soud považuje v této souvislosti předně za vhodné zrekapitulovat, že v posuzované věci je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici, kterou žalobce (státní příslušník Vietnamské socialistické republiky) podal v průběhu svého pobytu na území České republiky za účelem studia. Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že jeho pobyt není v zájmu České republiky ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu správní orgány odkázaly na skutečnost, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neumožňuje vydat zaměstnaneckou kartu na nekvalifikované pozice cizincům, kteří o ni požádali na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji.
 25. K tomu soud uvádí, že ohledně žádostí občanů Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty podaných na území České republiky v průběhu pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Ostatně na některá rozhodnutí poukazovala i žalovaná ve svém podání ze dne 18. 10. 2024.
 26. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné výkladem pojmu zájem České republiky užitého právě v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že „zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském

úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“

27. Dále pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí.“ (Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud i v řadě dalších rozhodnutí, kupř. rozsudcích ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43 a ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, či usneseníh ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.) Současně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda je či není pobyt žadatele na území v zájmu České republiky, je nutné založit na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nelze použít toliko systémové informace, které nejsou dostatečně individualizované (viz bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a tam citovaná judikatura).
28. Soud při svém rozhodování nepominul vyjádření žalované, ve kterém odkazovala na řízení u Nejvyššího správního soudu vedené pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, sp. zn. 6 Azs 157/2024, sp. zn. 8 Azs 84/2024 a sp. zn. 10 Azs 172/2024, v nichž vyjádřila nesouhlas s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu a navrhla věc předložit rozšířenému senátu. Nicméně Nejvyšší správní soud o všech uvedených kasačních stížnostech rozhodl tak, že citované závěry potvrdil. Zdejší soud tedy z těchto závěrů vycházel i v projednávané věci. Ostatně v usnesení ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-29, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „otázka, ohledně níž stěžovatelka usiluje o revidování názorů vyslovených zdeším soudem ve shora citovaných rozsudcích, je judikována Nejvyšším správním soudem jednotně, přičemž touto judikaturou byla sjednocena předtím nejednotná rozhodovací praxe krajských soudů. Jak bylo výše vysvětleno, čtvrtý senát nevidí závažný důvod pro revizi tohoto názoru cestou postoupení věci do rozšířeného senátu, přičemž za tento důvod nelze považovat ani nesouhlas jednoho z účastníků s judikaturou, byť by se jednalo o správní orgán.“
29. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, nikoliv na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Učinil tak v souladu s ustanovením § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jak se přitom podává z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, nevztahují se na takové žádosti stanovené kvóty (ty se vztahují jen na žádosti podané na zastupitelském úřadu). Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. však bez dalšího nevyplývá nezáměr České republiky

o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Nesprávný je tedy výklad správních orgánů, podle kterého nařízení vlády č. 220/2019 Sb. samo o sobě omezuje možnost vydat zaměstnaneckou kartu občanům Vietnamu pobývajícím na území České republiky s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený právě kvótami. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž opravňuje vládu stanovit kvóty toliko pro žádosti podávané na zastupitelských úřadech. Dopady této úpravy nelze rozšiřovat i mimo vybrané zastupitelské úřady. Je tedy vyloučeno promítnutí daného zájmu do posuzování žádostí podaných přímo v České republice (viz body 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).

30. Lze tedy uzavřít, že pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty nelze bez dalšího považovat za rozporný se zájmy České republiky pouze v souvislosti se stanovenými kvótami pro podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Správní orgány proto nepostupovaly správně, když s tímto odůvodněním žádost žalobce zamítly podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, by musely dostatečně individualizovat, což neučinily. Závěry žalované jsou tedy v rozporu se zákonem.
31. K uvedenému je na místě ještě dodat, že samozřejmě nelze aprobovat postup spočívající v obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Odkazem na možné obcházení zákona však nelze rozšiřovat oprávnění podle ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců (viz např. bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, či bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48). V rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení.“* Snaha obejít kvóty tedy musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na kterém správní orgány rozhodnutí založily (viz např. bod 21 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29).
32. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem provedeného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát. Pouze pro úplnost pak soud dodává, že za řádný žalobní bod nelze považovat pouhý výčet ustanovení právních předpisů, které měla žalovaná porušit (srov. např. bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41). Dokazování žalobcem doloženými rozhodnutími ve věcech jiných osob soud neprováděl, neboť

vzhledem k výše uvedenému důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí by to bylo pro posouzení věci nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Věc zároveň vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení přitom bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí splnění zákonných podmínek pro udělení zaměstnanecké karty, přičemž nebude moci zamítnout žádost žalobce pouze pro rozpor se zájmem České republiky vyjádřeným toliko stanovenými kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Případný závěr o absenci zájmu České republiky na pobytu žalobce na území by bylo nutné náležitě individualizovat. Eventuálně bude na místě zabývat se na podkladě konkrétních okolností tím, zda jsou dány důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty (§ 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců].
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
35. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a účast při jednání. Dle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Za úkony podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu tedy činí náklady na odměnu zástupce žalobce celkem 6 200 Kč. Dle ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 pak činí výše odměny za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Za úkon podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu tak činí náklady na odměnu zástupce žalobce 4 620 Kč. Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí 300 Kč za každý úkon (2 x 300 Kč = 600 Kč) a dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 450 Kč za každý úkon (1 x 450 Kč = 450 Kč). Celková výše nákladů řízení žalobce proto činí 15 870 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce